

שיאריה יעקב

ביטאון

יוצא לאור על ידי מרכז מוסדות נדבורנה ביתר בארה"ק | בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנה ט"ו | גיליון תש"ד | פרשת נצבים וילך תשפ"ו

כניסת
שבת

18:24

18:39

19:23

19:05

הזמנים לפי שיטת ר"ת

ביתר - ירושלים
ת"א - בני ברק
לונדון
ניו יורק

"מן הבאר ההוא"

דא"ח מכ"ק מרן אדמו"ר זצוקללה"ה

אתם נצבים היום כולכם לפני ה' אלקיכם. ע"פ הא דאיתא בזוה"ק (ויש פ' נצבים) "היום דא ר"ה", והנה אחז"ל (ר"ה טז) דבראש השנה "כל באי עולם עוברין לפני כבני מרון, וי"ל דזאת בא הכתוב ללמדינו באומרו 'אתם נצבים היום כולכם', כלומר, היום 'בר"ה, נצבים כל ישראל לפני הקב"ה, היושב על כס משפט, ובוחן ובודק וסוקר בסקירה אחת מעשי כל ברואיו, ובכדי שלא תאמר דסקירה זו בכללות נעשית, וכאשר יוטב לכלל יוטב לכל אחד בתוכם, לכך הולך ומפרט להדיא 'ראשיכם שבטיכם וגו' כל איש ישראל', דהקב"ה בוחן ובודק גנאי נסתרות וצפונות לבו של כל אחד ואחד באופן פרטי, ודנו לגופו, ע"פ המעשים אשר עשה הוא במשך שנה תמימה.

אוצר שיחות קודש

אנו נצבים כולנו

ישקו
העדרים

ומצד שני התחזקות ביראה גדולה ופחד ה', הם המכוונים אותנו בהני יומי דרחמי, הם המסוגלים להושיע אותנו, כי ההתיצבות במורא ופחד גם היא מעוררת רחמים גדולים מאד למעלה, עד אין קץ ואין תכלית.

וכדי להבין את אותה יראה, נימא בה מילתא, כי הלוא מדרך האדם הירא, שצר ומר לו ביראתו, וחרדה מסלקת הדמים, ומצמיח צמית, ואין נפשו מתענגת ביראה ופחד, לא כן היראה מהדר כבודו, באה ממקום אחר בנפש, ממקום נקי וזך, לא מקום של עצבות וחרדת הגוף, זו יראה הבאה מעומק הנשמה, מהקדושה המתעוררת בלב ישראל מזוכך, המתחיל לחוש את מציאות הבורא ומפחד ממנו, או אז אותה יראה מביאה אותו אל שמחה עצומה בהשם יתברך, ומרגיש כל מיני טעמים וערבים בחייו.

יראה כזו מתעוררת בראש השנה, מצד אחד זהירות מופלגת וידיעה כי כל תנועה ותזוזה שלא כראוי, נסקרת בהאי יומא, ומצד שני, לדעת, כי היא מעוטפת בהתחזקות נוראה ונפלאה - לעשות רצונו יתברך, ומכניסה חשק גדול בתוך הכלל - להיות מעתה ועד עולם כרצונו של הקדוש ברוך הוא.

תקנה יש לו? וכי היום הזה, אינו מסוגל להצמיח עצמותו מרוב חיל ורעדה ופחד הדין? והלא כל מחשבה, כל דיבור, כל מעשה - קטן כגדול, נידון אז בפרטיות, ונסדר לפני השופט כל הארץ בדקדוק הדין.

עצם ההתיצבות לפני ה' אלקים בהאי יומא, שהיא הבחינה המדוקדקת על אודות נחיצות מציאותנו בעולמו של הקב"ה, היא זו אשר יכולה להטיל מורא משתק על כל אבר ואבר שלנו, אנו לא יכולים לעמוד בחוצפה לפני ה' כאשר אנו נבוכים ועשתונותינו נבהלים לפני קונה עבדיו בדין.

לאותה התיצבות יש בשורה גדולה של התחזקות, כי אנו נצבים כולנו, עם הטובים שבנו, וההתאספות של הכלל מעוררת רחמים רבים למעלה, ושמא נקח את ההתחזקות הזאת לרפיון מאימת הדין? על זאת בא הפסוק ומסייע לנו, כולכם, כל כולנו, על כל היסודות שבנו, לפני ה' אלקינו, ועל זאת אנו יראים וזוחלים ורועדים מיום בואו לערוץ את הארץ.

שתי עבודות אלו, שמצד אחד התחזקות באמונה ובטחון ושמחה באלוקותו יתברך,

ראש השנה! יום בו הבריות יפקדון, להזכירם, זכרון זה, הוא זכרון פרטי ונוקב עד התהום, כל נפש ונפש אשר נסקרת בסקירה אחת, נידונית כאילו היא היתה לבד בעולם, אין עוד בעולם כי אם הנפש ההיא ולא זולת. דין זה קשה הוא עד מאד, משום שלא על עצמו לבד הוא נידון אלא הוא נידון על האחריות הגדולה שיש לו על כל באי עולם.

אמת היא שכולם נסקרין בסקירה אחת, וכל איש ישראל נכלל בתוך הכלל כולו, כל תנועה ותנועה שלו מעוגנת עם הכלל, כל מה שהוא עושה - משפיע על כל אחד ואחד, כי לא יזכו בעיניו בדין, אם אחד מישראל רחוק מכל וכל. ואף אם ברחמי המרובים וחסדיו הגדולים נזכה להכתב ולהחתם בכתיבה ובחתימה טובה ולחיים טובים ולשלום, אף על פי כן, כל איש ישראל אשר יראת השם יתברך בלבו, יכול להבין, כי כל הכלליות הנשגבה הזאת, אשר הוא בא ומסתופף בשערי הקודש של המון החוגג את יום הכסה, אינו בנותן להקל על המשפט האיום והנורא של ראש השנה, אשר בריות בו יפקדון בכלליות אך להזכירם וכו' בפרטי פרטיות.

עבד שרבו זוכר לו שגגות כזדונות, כלום

דברות קודש

מנ"ק מן אדמו"ר שליט"א

ליל שבת קודש פרשת ניצבים תשע"ו

האחרונה לשנה זו, איכא נמי הזכות והאפשרות לתקן את כל ימי השבתות אשר לא התנהגנו בהן כראוי וכנכון, ולקבל על עצמינו בל"ו מעתה שתהא ארחות חיינו עפ"י התורה המסורה לנו מדור דור, וקדושת השבת תיחרט בנפשנו. ואולי לזאת תהא בקשתנו בימים אלו, זכרנו לחיים... וכתבנו בספר החיים למענך אלהים חיים. והיא עפ"י מה שפי' רבינו האור החיים הק' בפרשתנו עה"פ (ל ג) לאהבה את ה' אלהיך ולדבקה בו כי הוא חיך ואורך ימים וגו' וז"ל: שטעם חפץ בחיים הוא לאהבה את ה' לשמוע בקולו וגו', ונתן טעם כי הוא חיך, כי מה לאדם חיים אם לא רצונו יתברך, שעשיית רצונו - היא תסובב שידבק האדם בקונו כאמרו ולדבקה בו, וזה הוא עצמו החיים בעולם הזה ואורך ימים לעולם הבא והוא אומרו ואורך ימך, ע"כ. ועל חיים כזאת ברצונו לחיות חיים עד העולם, לעשות נח"ר לבוראינו ית"ש כל ימי חיינו על האדמה. וזהו נמי מה שאמר משה רבינו לישראל, אתם ניצבים היום כולכם לפני ה' אלהיכם, היינו, שתקבלו עתה עליכם, שכל חייכם תהא לפני ה' אלהיכם, שתקבלו את התורה ותיקיימו את מצותיו ית"ש.

ועל כן, תהא השעה הזאת שעת חשבון הנפש לכל חלקי הבריה, לקבל עתה על עצמינו לפשפש במעשינו, הן בדברים שבין אדם למקום, הן בדברים שבין אדם לחבירו, והן בדברים הנוגעים לעניני הנהגת הבית וגו', ועל כולם נוסף בעז ובתעצומות גדרים וסייגים כל אחד לפי דרגו וערכו והשגתו.

והשי"ת יעזרנו, שנהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי עמו ישראל, ללמוד וללמד לשמור ולעשות את כל דברי התורה המצווה עלינו מפי משה רבינו, ועי"ז נזכה כולנו לכוח"ט לאלתר לחיים ארוכים טובים ולשלום, ולשמוע קול שופר של משיח צדקינו במהרה בימינו, אמן.

לו לעם סגולה, ומיניה לא תזוע לעולם ועד בכל מצב שהיא, וכן ארז"ל (ברכות כא:) דאין דבר שבקדושה פחות מעשרה, וילפינן התם ממה דכתיב (ויקרא כב) ונקדשתי בתוך בני ישראל וגו', הרי חזינן מהכא, מה גדלו כוח הרבים שעל ידם תתרבה קדושת שמו ית' לעיני כל ישראל.

ולכן, בבוא יום הגדול והנורא כשכל יחיד מבקש ומחפש זכות לנפשו לזכות בדן, הרי, דאם נתחזק ביתר שאת וביתר עוז להקפיד על תפילה בציבור בטוב טעם ודעת, ועל לימוד תורתנו הק' בדיבוק חברים בין כתלי בית המדרש, או בכל הזדמנות של הנהגה טובה, או עם כל דברים שבקדושה תיעשה ברבים ליזכיי, בוודאי דבר זה יעורר רחמים מרובים בשמים ממעל, ומלאכי עליון ימליצו טוב בעדנו ובעד ביתנו ובעד כל קהל ישראל.

ניצבים אנו כהיום הזה שעות ספורות, טרם תבוא היום הגדול והנורא, שבו כל העולם כולו עוברים לפניו ית"ש כבני מרון, לזכרם ולפקדם לטובה ולברכה. וכבר הזכרנו לשעבר את דברי מרנא ורבנא בעל ה"חתם סופר" זי"ע ועכ"י"א (דרשות כ"ז אלול דף ש"ח) דמה שהביא המגן אברהם (ס' תקפא סק"ט) בשם הזה"ק (ח"ג י"ח ע"א) שבעל התוקע והשליח ציבור יפרשו עצמם ג' ימים קודם ר"ה, היינו, בימים הקדמונים שהש"ץ התפלל בעד הציבור והוציאם י"ח, ואז היה כולם סמוכים ותלויים בשליחות הש"ץ והיו הציבור מכוונים דעתם עליו, אבל בזה"ז כבר כתב המג"א (ס' נ) דמשום הכי אין מדקדקים כ"כ עתה אחר ש"ץ הגון, כיוון שכל יחיד ויחיד מתפלל לעצמו, ע"כ צריך נמי כל אחד ואחד לפרוש עצמו ולזכר עצמו ג' ימים קודם ר"ה, עכ"ת"ד הק'. וכבר ידוע מהספה"ק שבכל יום ויום מהשבוע האחרון אפשר לתקן את אותו היום של כל השנה שעברה, וא"כ, בהאי שבתא קדישא שהיא

בתוה"ק (דברים כט, ט) אתם ניצבים כולכם לפני ה' אלהיכם ראשיכם שבטיכם זקניכם ושוטריכם כל איש ישראל. וכבר דשו בה מפרשי הכתובים (רמב"ן אור החיים הק' ועוד) בהני מקראי, אלמה פרט הכתוב בתחילתו ראשיכם שבטיכם זקניכם ושוטריכם, ואח"כ כוללם יחד באמרו כל איש ישראל.

ובעזרתו ית"ש נראה לבאר הני מקראי קודש, בהקדם מה דאיתא בזה"ק (פרשת בא דף לב ע"ב ב) וז"ל: רבי אלעזר פתח (שם איוב ב, א) והי היום ויבאו בני האלהים להתיצב על ה' ויבא גם השטן בתוכם, ויהי היום - דא ראש השנה, דקודשא בריך הוא קאים למידן עלמא. וכשברא השי"ת עולמו הטוב, ברא בו כמה חלקי הבריה, יש מהן דהוי ת"ח וצדיקים, יש מהם בינוניים או פשוטי עם, כהנים, לויים, עשירים, עניים וכד'. ובפשטות הדברים, בא הכתוב לאמר הכא, שכל אלה הנמנו לעיל, כולם כאחד נתחייבו בא"לה ובשבועה לקיים את התורה והמצוות. ואולי יש לומר, דלפי דברי הזה"ק הנזכ"ל, בא הכתוב כאן לרמוז לנו עוד, דאחת מני רבות הסגולות לזכות בדן, היא, היותנו כל עם ישראל חטיבה אחת של בניו של מקום. כי כאשר יפרד האדם חלילה מכלל ישראל, אזי בודקין אותו לעומקו מכף רגל ועד ראש, מהו שיצא זכאי בדן, אולם, אם נמנה הוא בין כלל ישראל ולא הוציא עצמו מן הכלל, אזי נכלל הוא בין העם המובחר והסגולי שבחר בו השי"ת בהוציאנו ממצרים, וזכות כל יחיד ויחיד נמשך כמה שנהפך לזכות הרבים, כיוון שכל עם ישראל בכללו בוודאי זכאים לכל מילי דמיטב, וענין זה מצוין למילף נמי ממה דאיתא בזה"ק (אחרי עג) קוב"ה אורייתא וישראל חד הוא, דכמו שהקב"ה ותורתו הק' חד הוא, כמו"כ עם ישראל ביסודו הוי עם אחד ומיוחד, וזאת היא זכותם וגדולתם הנשגבה עד למאוד. ואולי מהאי

טעמא תיקנו אנשי כנה"ג מטבע הברכה בתפילת שמו"ע ברוך אתה... גואל ישראל - רופא חולי עמו ישראל - מקבץ נדחי עמו ישראל, וכה מסתיימת נמי הברכה האחרונה של ברכת השלום המברך את עמו ישראל בשלום, להורות לנו דכל זכות בקשתנו לפני בוראינו, היא בעבור עמו ישראל, שכלל ישראל היא האומה המובחרת של הקב"ה כבר מעת עמדו רגלינו על הר סיני, ושם בחר ה' בעמו ישראל להיות

נדבורנה ביתר
בשבת כ"ב מרחשון תשע"ו
אלו המצוי

ועד הכנסת אורחים
הרינו להודיע כי כמדי שנה יעמוד א"ה לרשות הק"ק אפשרות להזמין סעודות יום ראש השנה במחיר של 35 ₪ לסעודה לכל סועד. הסעודות תערבנה באולם שוהם

ניתן להזמין באמצעות נדרים + בלבד: נדבורנה ביתר < מוסדות נדבורנה ביתר > אש"ל ע"י יום שלישי כ"א אלול.

ספדג
הגב"ה נאמא א"מ

נדבורנה ביתר
בשבת כ"ב מרחשון תשע"ו
אלו המצוי

לכונן את בית השם
לקראת הימים הנוראים הבאים עלינו לטובה, ימכור א"ה מקומות לתפילה בבית מדרשו של כ"ק מרחשון אדמו"ר שליט"א ברח"צ צדקא 3

ע"מ שנוכל להתארגן כראוי יש להזמין להרשם עד יום שלישי כ"ז אלול מוה"ר מנחם משה ארשון לנדרים ובמחיר 280 ₪

בשורות הראשונות ניתן לקנות רק מקום אחד בחור קרולטו מתבקשים להרשם ולשון מקומם רצוני. המהפכה מדרים מלפני בארצות ע"ה תשלומים או כספים לאחר התשלום יוסדר לכל אחד מקומו על הצד הטוב ביותר

ספדג
הגב"ה נאמא א"מ

נדבורנה ביתר
בשבת כ"ב מרחשון תשע"ו
אלו המצוי

ועד הכנסת אורחים
המעוניינים לשהות בצל קדשו של כ"ק מרחשון אדמו"ר שליט"א בימים הנוראים וצריכים לדירה יש להשאיר הודעה בקו הקהילה 03-7630585 שלוחה 4446 תיבה 2 ונשתדל לתת מענה מירבי.

כמו"כ אלו היודעים על דירות פנויות, נא להשאיר הודעה בקו.

ספדג
הגב"ה נאמא א"מ

קול צליל מתכתי דק נשמע בחלל בית-הכנסת. זה היה רעש קל מקופסת טבק מתכתי שנפלה על רצפת בית-הכנסת. רוב המתפללים לא שמו לב לכך, חוץ מאחד מהם. עד אותו רגע הוא היה שרוי בדבקותו בתפילה, אך נפילת קופסת הטבק הסיחה את דעתו.

האיש הפסיק מתפילתו כדי להביט בקופסה שנפלה, ומיד ניסה לשוב אל תפילתו ואל כוונותיו, אך מכאן והלאה התפזרו מחשבותיו, ותפילתו לא נמשכה כשהייתה.

זה היה בעת תפילת ראש-השנה בבית-מדרשו של הבעל-שם-טוב בעיירה מז'בוז'. תלמידיו הקדושים עמדו צפופים והתפללו בהשתפכות-הנפש. כל אחד ואחד מבני החבורה היה תלמיד-חכם וצדיק, ותפילתם ליד רבם, ובמיוחד ביום הדין, הרקיעה שחקים.

אחד התלמידים הקשישים, צדיק ועובד ה' גדול, עמד בפניו והתפלל בהתלהבות רבה. בתוך כך שלח את ידו והוציא קופסת טבק מכיס בגדו, נטל קמצוץ מתוכה, ועמד להחזירה לכיסו, אך הקופסה נפלה מידו. התלמיד רכן, הרים את קופסת הטבק והחזירה לכיסו.

חברו, אף הוא מתלמידי הבעש"ט, הפסיק מתפילתו להביט בנעשה. הוא רצה לשוב לתפילתו, אך מחשבה טורדנית ניקרה במוחו: "וכי כך חברי מתפלל בראש-השנה? מה ערכה של דבקותו אם בעבור שאיפת טבק והנאה חומרית הוא מפסיק מתפילתו ומתעסק בקופסה שנפלה?!"

התלמיד לא העלה כלל על דעתו כי המחשבה השלילית שחשב על חברו סיפקה 'פרנסה' למקטרגים בעולמות העליונים. הללו ששו על המציאה ומיהרו להביא את הקטרוג לפני בית-הדין של מעלה.

משפט קשה התפתח בבית-הדין של מעלה, וגורלו של התלמיד היה נתון על כף המאזניים.

המקטרגים קטרגו, ומולם עמדו מלאכים מליצי יושר להמליץ טוב בעד האיש, אך לא הצליחו להדוף את הדין שנמתח עליו.

הבעש"ט צפה במתרחש בעיני קודשו. הוא ראה כי מצבו של תלמידו בכי-רע, וכי גזרות קשות עתידות לבוא עליו. הוא הוסיף אומץ בתפילתו, ביקש והתחנן, אך לא נענה. עננה כבדה ריחפה על פניו, והדבר כאב לו עד מאוד.

במהלך עשרת ימי תשובה, יום-הכיפורים וחג-הסוכות עדיין היו הדינים תלויים ועומדים מעל ראשו של התלמיד, ובכל עת רצון עמד הבעש"ט והפציר שוב ושוב בתפילות ובתחנונים כדי להסירם.

הגיע ליל הושענא-רבה. לשמחתו הרבה של הבעש"ט הודיעו לו מן השמים כי תפילותיו פעלו את פעולתן, אולם בתנאי אחד: אם אותו תלמיד שחשב רע על חברו ילמד עליו זכות, רק אז יהיה אפשר לבטל את הדין.

אולם כיצד יוכל לגרום לתלמידו לחשוב טוב על חברו, בשעה שאין לו רשות לגלות זאת באוזניו?

נכנס הבעש"ט לבית-המדרש ותר בעיניו אחר אותו תלמיד. כאשר הבחין בו, חזר לחדרו. באותה שעה ישב התלמיד 'המקטרג' בבית-המדרש, בין התלמידים והאורחים הרבים שהצטופפו בו, ועסק באמירת ה'תיקון' בדבקות רבה.

לפתע חש התלמיד שדעתו הוסחה מהלימוד שעסק בו. הוא קם והתהלך אנה ואנה בבית-המדרש, אך לא הצליח לשוב ולהתרכז. מחשבות רבות טרדו את מוחו.

שאלה מוזרה צצה בראשו: מדוע בדורות האחרונים דווקא נתגלה עשב הטבק, שממנו לוקחים להריח ולעשן? ודאי יש לכך הסבר ושורש רוחני, אמר בליבו. הוא העלה השערה שאולי יש נשמות גבוהות, אשר לצורך תיקונן אינן מסוגלות לרדת ולהתגשם בגוף ממש, ולכן עלייתן היא על-

ידי הריח, שהוא דבר דק ורוחני יותר.

וממחשבה למחשבה, נזכר לפתע במראה חברו המתכופף באמצע תפילתו בראש-השנה להרים את קופסת הטבק... ואז נזכר גם במחשבה שחשב על חברו. פתאום תפס כמה שגוי היה מצידו לדון כך את חברו, שהרי ייתכן שחברו, בצדקתו, תיקן והעלה נשמות יקרות על-ידי הרחת הטבק שלו.

רגשות חרטה כבדים מילאו אותו, וככל שהתבונן בדבר חש בושה גדולה יותר. הוא לא היה יכול לסלוח לעצמו על המחשבה שחשב על חברו, והחליט להיכנס אל הבעש"ט ולבקש תיקון למשובתו.

ביום הושענא-רבה היה הבעש"ט שרוי בפתיחת הלב ובשמחה מיוחדת. במאור-פנים היה נוהג לקבל את תלמידיו ואת האורחים הרבים, ולענות לשאלותיהם. כל אחד ואחד שאל שאלה המטרידה אותו, וקיבל את התשובה.

הגיע תורו של אותו תלמיד, והוא החליט לשאול את שאלת הטבק שהעסיקה אותו אמש. אמר לו הבעש"ט: "ומה אתה אומר?". ענה התלמיד מה שחשב.

הוסיף הבעש"ט ושאל: "ומה חשבת בהמשך לכך?". הבין התלמיד כי רבו רואה את כל מחשבותיו ופיק-ברכיים אחז בו, אולם הבעש"ט עודדו לספר עד שליבו נפתח. הוא גולל את הדברים מראשיתם, והבהיר כי עתה הוא מתחרט מעומק ליבו על מעשהו, וגם לימד זכות על חברו. סיפר לו הבעש"ט כי בגלל אותה מחשבה ריחף מעל חברו קטרוג גדול, וכמעט נידון לכף חובה, ורק כאשר הפך במחשבתו ולימד עליו זכות, התבטל הקטרוג וחברו ניצל.

"למדת עד כמה צריך להיזהר מלראות חוב על אדם מישראל, שלא לעורר עליו דינים. למד תמיד זכות על חבריך וחשוב עליהם רק טוב, וכך תקיים בך ברכת ה'", סיים הבעש"ט.

כְּדַאי לָתֵת אֶת כָּל הָעוֹלָם הַבָּא כְּדֵי לִמְנַע אֲנָחָה אַחַת מִיְהוּדֵי.

הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיצ'ב זיע"א

דָּוִד הַמֶּלֶךְ אֹמֵר בְּתִהְיֶיךָ יִשְׂרָאֵל יִכְנָס. הַמֶּלֶךְ "נִדְחִי" רוֹמֵזֵת לְדַחְיָה וְנִרְמָז כָּאֵן דְּבַר נִפְלָא. כָּאֲשֶׁר יְהוּדֵי רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת דְּבַר לֹא טוֹב וְהוּא מִתְגַּבֵּר וְדוֹחָה זֹאת - אֶת אוֹתָן 'דְּחִיּוֹת' אוֹסֵף הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמִכְנִיס ("יִכְנָס") אוֹתָן לְאוֹצְרוֹתָיו כִּי הֵן חֲבִיבוֹת בְּעֵינָיו בְּיֹתֵר.

הרה"ק רבי חיים מאיר מויז'ניץ זי"א

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹהֵב אֶת הַהִתְחַזְקוֹת שֶׁל יְהוּדִי, גַּם אִם הִיא אוֹרֶכֶת דְּקָה אַחַת בְּלִבָּד.

מִרְן הַחֲזוֹן אִישׁ זצ"ל - 'מַעֲשֵׂה אִישׁ' חֶלֶק ד'

